

K – (á)amen

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, dnes slavíme patou postní neděli a já Vás vítám slovy apoštolskými: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit:

1 Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmi se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záludným a podlým!

2 Tys přece moje záštita, Bože. Proč zanevřel jsi na mě, proč stále chodit mám zármutkem sklíčen v sevření nepřitele?

3 Sešli své světlo a svoji věrnost; ty ať mě vedou, ty ať mě přivedou k tvé svaté hoře, k příbytku tvému,

4 a já tam přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, zdroji své jásavé radosti, a hrou na citeru ti budu vzdávat chválu, Bože, můj Bože!

5 Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh. (Ž 43)

Píseň: 209

Modlitba:

Hospodine, Pane náš, ty jsi poslal svého Syna Ježíše, aby přinesl do našich smutných dní naději a potěšení. Naplnil jsi v něm zaslíbení daná prorokům, že slepí budou vidět, chromí se postaví na nohy, malomocní budou čisti, hluchí uslyší, mrtví vstanou, chudým a bídým bude zvěstováno evangelium odpuštění hříchů. Pane Ježíši Kriste, ty jsi mocnosti zla přemohl, ale ony v nás stále ještě působí. Protivíme se tvé svaté vůli, chceme být sami svoji. Stavíme se tak proti tobě a dostáváme se na stranu těch, kteří tě ukřižovali. Neseme spolu s nimi vinu na tvé smrti a stojíme v cestě tvému příchodu. Ty však své království mezi námi a na světě nepřestáváš prosazovat a tvá vůle se děje jak v nebi, tak na zemi. Otevři nám oči, ať tvá znamení nepřehlédneme, ale radujeme se z nich a vzdáváme ti z nich čest a chválu. Amen.

I. Čtení:

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná v 1. listě Korinťanům, ve 12 kapitole, od 12-27 verš. Tam čteme:

12 Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem.

13 Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.

14 Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů.

15 Kdyby řekla noha: „Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestala být částí těla.

16 A kdyby řeklo ucho: „Protože nejsem oko, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestalo být částí těla.

17 Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich?

18 Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl.

19 Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo?

20 Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo.

21 Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“

22 A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné,

23 a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme,

24 jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že přehlíženým údům dal hojnější čest,

25 aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý.

26 Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním.

27 Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. (1. Kor 12, 12–27)

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: 182

Slůvko dětem:

Rekvizity nebo velké obrázky: smeták, prachovka apod., lavor a ručník, případně mýdlo, velké srdce.

Kdo z vás rád uklízí? Průzkum, případně hlasování mezi dětmi, případně dospělými.

Kdo uklízení rádi nemáte? Proč? (Je to těžké, nemá to konce, člověk se musí moc ohýbat, bolí z toho záda, raději bychom, aby to udělal někdo jiný, protože si chceme raději hrát...). A hlavně člověk zápasí se špínou – a ta je často smradlavá, hnusná a prostě fuj.

Dokonce existuje špína, která není vidět, ale umaže stejně jako bláto, kolikrát ještě hůř. To, když máme všelijak špinavé myšlenky, házíme po sobě hnusná slova nebo se nechutně chováme.

No jo, ale když tu blátivou ani tu lidskou špínu nikdo neumyje, jen se hromadí.

Naštěstí když se takhle umažeme, můžeme se zase nechat umýt. Dobrou čisticí metodu a dobrého pomocníka nabízí Bible. Kdo je vrchní šéf Boží pořádkové firmy a jak ji vede? To už se dozvíte v nedělce.

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Buď Tobě sláva“

Kázání:

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná v evangeliu podle Jána, v 8 kapitole, od 1-11 verš. Tam čteme:

1 Ježíš však odešel na Olivovou horu.

2 Na úsvitě přišel opět do chrámu a všechen lid se k němu shromažďoval. On se posadil a učil je.

3 Tu k němu zákoníci a farizeové přivedou ženu, přistiženou při cizoložství; postaví ji doprostřed

4 a řeknou mu: „Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice.

5 V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“

6 Tou otázkou ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi.

7 Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem!“

8 A opět se sklonil a psal po zemi.

9 Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až zůstal sám s tou ženou, která stála před ním.

10 Ježíš se zvedl a řekl jí: „Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?“

11 Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ (J 8, 1-11)

Milí bratři a sestry,

byly vám rozdány kameny. Po přečtení evangelia vám asi už došly detaily. Chci vás na začátek ubezpečit, abyste se nebáli! Nebudeme je házet po sobě, ani po nikom jiném!

Jaké je to, mít v ruce kámen? Může vypadat hezký a přitom být nebezpečný. Může být velký, malý, těžký, lehký... Jaký je ten váš? Podívejte se na něj. Zkuste si ho ohmatat. Jaké má tvary? Jaké jsou jeho hrany? Hladké nebo má ostré hroty?

Co to pro vás znamená, mít v ruce kámen? Jaké to je vědět, že ho můžete použít jako zbraň a hodit ho po člověku. Někoho chtít trefit, ublížit mu, zranit ho! Zabít ho! Jaké pocity se vám přitom vyrojí v hlavě?

Je to něco odporného. Hrůza. Bříř, hodit po druhém člověku kámen, to není vůbec dobrý pocit. Až zamrazí. Stejně, jako kdyby někdo chtěl kámen hodit po mně. Asi by to hodně bolelo.

Smrt ukamenováním byl běžný trest. Dnes schvaluje 7 států (převážně islámských) - Írán, Saúdská Arábie, Jemen, Nigérie, Súdán, Somálsko a nejnověji Brunej. Ukamenování je forma kolektivní vraždy, za kterou se nikdo necítí odpovědný. Kámen jako **symbol práva, nebo pravdy**. Mít právo v ruce, mít pravdu v ruce, jako ten kámen. Já teď a nyní můžu rozhodnou o smrti nebo nechat žít. Mít právo v ruce, na své straně. S plným oprávněním ho použít proti tomu, kdo ho porušil, kdo porušil zákon, dohodu, úmluvu.

Z práva se pak může rychle stát jen slepá litera zákona, z pravdy zmrtnělý technický popis události.

Tak je tomu v našem příběhu. A tento příběh můžeme rozdělit na tři krátké scény.

- 1) V první scéně je žena, která má být zabitá, protože byla přistižená při cizoložství. Jenže to slouží jenom jako záminka proti Ježíši, který odsouzení neschvaluje. (v. 3-6)
- 2) V druhé scéně Ježíš neodpovídá a je ticho, jenom se sklání, aby psal prstem po zemi. Pak se zvedne a zeptá se žalobců: kdo z nich je bez hříchu, kdo z vás nepropadá stejnému odsouzení? (v. 6-7)
- 3) Ve třetí scéně nastává účinek jeho otázky. Žalobci jsou pryč a na místě zůstává jen ten, který odpouští, a ta, která, potřebuje odpuštění – sami ve vzájemném rozhovoru. (v. 8-11)

Důležitou postavou je **Ježíš** – se všemi nadějemi, které do něj mnozí vkládají, i s určitou podezřívavostí, kterou proti němu někteří mají. Jsou tam **zákoníci a farizeové** – lidé zbožní a řádní, hledající pravdu a zkoumající Boží vůli, vycházející však při tom z daných pravidel a řádů, jakoby ony byly bohem. A pak je tam **žena**, a o ní nevíme vůbec nic, jen to, že zhřešila.

Obličej je zákoníků a farizeů - tak přísné a tvrdé jako **samotný kámen**. Fanaticky dychtící po odplatě. Žádají smrt ženy a mají přitom čisté svědomí, že oni jsou ti, kteří vykonávají dobro, hájí morálku ve společnosti.

Kdo z nás by se chtěl dostat do rukou těch zákoníků a farizeů? Kdo by chtěl být přítomný veřejnému kamenování, lynčování, popravě? Snad, asi nikdo! Jenomže! **Jim jde tady o pořádek**. Ti muži jsou znalci Zákona. Sami jej dodržují a vyžadují to od ostatních. Je to jejich práce a poslání. Jak jinak než dodržováním Zákona a pořádkem je možné udržet společnost aspoň v nějaké morální rovnováze. Kde není řád, tam je chaos, tam si každý dělá, co chce.

Tam pak taky jde o naše bezpečí. O náš spokojený život. Jsme rádi, že jsou tady zákony, řady, pravidla, které dávají jasné hranice. Potřebuje je každá země, společnost, komunita, **naše církev**. Asi i v našich rodinách platí – byť nepsaný řád. Zákony a pravidla chrání lidské soužití před chaosem, rozkladem.

Když někdo poruší řád, je to špatné. Ale když ho pak porušují i ti, co mají na starosti jeho dodržování, je to mnohem horší. Řád má zajistit pořádek. Kde je pořádek, tam je všechno přehlednější, jasnější. Každý ví, na co se spolehnout, co očekávat. Řady a pořádky dávají pocit jistoty a bezpečí.

Když muži předstoupí s ženou před Ježíše a zeptají se ho, co si podle něj žena zaslouží. Mojžíšův zákon jasně říká, že **cizoložnice musí být ukamenována**. Ježíš mlčí, píše si něco do písku. Ale co si tam píše? Možná své odsouzení nebo snad hříchy žalobců. A co když tam napsal slova Jeremiáše:

„Hospodine, všichni, kdo tě opouštějí, propadnou hanbě. Ti, kdo se ode mne odvracejí, jsou zapsáni v zemi stínů, protože opustili zdroj živých vod, Hospodina.“ (Jer 17, 13)

Je to přece jenom úkon. **Ježíš píše do písku – Bůh tvoří člověka.**

A muži stále naléhají, aby odpověděl, a tak se Ježíš zvedne a řekne: **Kdo z vás je bez hříchu, hod' na ni první kamenem**. Žena má hřích, ale není v tom sama. Na její místo se může postavit kdokoliv z nás. Celé lidstvo tam stojí. A kdo bude kamenovat? Kdo bude zabíjet? Bůh to neudělá. Nechce. Na místo toho kamene vezme kříž, na kterém zemře jeho Syn Ježíš Kristus.

Ježíš nás těmito slovy volá k odpovědnosti a k osobnímu svědomí, abychom nejprve zkoumali sami sebe a spatřili svou slepotu.

Ježíš touhle větou farizeje a zákoníky neodsuzuje. Neříká, že jejich vyžadování pořádku je špatné. Jeho slova vedou k přemýšlení o tom, jestli je přísné dodržování Zákona a pořádek tím nejdůležitějším v životě. Odvolává se na toho, jenž dává zákon a vyhrazuje soud, který je úplně jiný než ten náš.

Je mnohem jednodušší tuhle ženu potrestat, než být se svou touhou konfrontován. Záměrem není hodit kámen na hříšníka, ale vzít vážně sám sebe, podívat se na sebe a **odhalit své kamenné srdce**. Přiznat si svůj vnitřní zápas. Své slabosti a chyby. Kdo toho je schopen, ten přestává soudit, odsuzovat a trestat. Kdo jsem já, abych soudil druhé?

Teď se tahle žena se setkává s někým, kdo ji má rád takovou, jaká je. Já tě neodsuzuji – řekl jí Ježíš. **Ježíš ji má rád i s jejím příběhem**, s jejím selháním. Její život mu je milejší než celý Zákon a pořádek.

Ježíšův dotyk přijetí a milosti potřebujeme všichni. Potřebujeme přijetí bez předsudků, bez odsouzení. Potřebujeme zájem a lásku. Bůh neodměňuje, ale obdarovává.

Ježíš ženě nabízí nový začátek. A co my nabízíme člověku? Otevřenou náruč, bez předsudků a bez odsouzení, nebo bolestivý až smrtící zážitek našich kamenů? Amen

Ohlášky:

Přímluvná modlitba:

Nyní je čas pro přímluvné modlitby. Zvu vás, abyste se k prosbám připojili zvoláním „**Pane, smiluj se!**“, po slovech „**Tebe prosíme.**“

- prosíme za všechny slabé, a tak i za nás, za ty, na jejichž straně není právo - „Tebe prosíme.“
„**Pane, smiluj se!**“;
- prosíme za všechny ty, kdo svírají v ruce kámen, a tak i za nás, už už ho po někom hodit; za ty, kteří se cítí být lepší, pravdivější, spravedlivější – a tak oprávnění k souzení jiných - „Tebe prosíme.“
„**Pane, smiluj se!**“;
- prosíme za sebe i druhé, ať dovedeme žít to, že jsme jedním celkem, jedním tělem, jednou skálou ve tvém odpouštění a přijímání sjednocenou - „Tebe prosíme.“
„**Pane, smiluj se!**“;
- prosíme za všechny hledající, za ty, kterým v životě nestačí jen mít se dobře, mít zdraví, děti, dům, auto, ženu, psa, peníze a práci; ať najdou pramen života, jeho střed, smysl a zdroj, který mi nacházíme v tobě, náš Pane - „Tebe prosíme.“
„**Pane, smiluj se!**“;

Ve jménu Ježíše Krista prosíme a v jeho jméně se společně modleme:

Otče náš....

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům, a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království, i moc, i sláva, navěky. Amen

Píseň: S 276

Posláni:

Konáte-li dobře svou službu, získáváte si důstojné postavení a velkou jistotu ve víře v Krista Ježíše.

(1. Tim 3, 13)

Požehnání:

Boží láska a milosrdenství ať naplňují vaše dny a ať vedou vaše kroky kamkoli půjdete.

Požehnej Vás Všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch Svátý.

Píseň: 485